Kelecsényi László

A feledés veszedelme

9. rész

GYANAKODNOM KELLETT VOLNA, de nem tettem. Élt bennem egy kép Godiról, s azon legfeljebb valami nagy durranás változtathatott volna. Történt is durranás, csak én nem észleltem. Valami hasonló jel, mint a 2006-os nagy dunai parádé estéje, amikor emberek estek áldozatul a kíváncsiságuknak, amikor az időjárás nem kedvezett egy eltervezett ünnepnek.

Gyanútlanul léteztem, azt hittem, ismerek valakit – holott nem. Azt hittem, valakinek az arca az, amit a világ felé mutat. De hát Gárdonyi Géza óta tudhatnánk, hogy az igazi arcélünk láthatatlan, Godié sem különben.

Miért is gondoltam én, hogy mindent tudhatok róla? Néhány zavaró apróság már korábban látszott, de legyintettem, nem vettem tudomást róluk. Mik számítottak annak? Most tényleg panasznapot kellene tartanom? Olyan őszintén beszélt mindig magáról, hogy hittem neki. Hogy egy lány, aki keresztet vet az ebéd előtt, az más, súlyosabb történésekben is tartja magát a keresztényi szellemhez. Ebben csalódnom kellett.

Nincs szívem mesélni róla, de ha nem tenném, más szavaiból értesülnének az olvasók a tényekről, már ha azok a tények egyáltalán igazak. Úgyhogy, neki kell veselkednem, vágjunk bele!

Godi, mióta népszerűvé lett művészkörökben, gyakran kapott meghívást kiállításmegnyitókra, költői estekre, ilyesféle szellemi eseményekre. El is vállalta, még gázsi nélkül is, mert élvezte, ha szerepelhet, ha figyelnek rá, ha bámulják, netán még irigylik is. Hogyne vállalta volna el, ha éppen szülőhelyén kérik föl ilyesmire. Egy napfényes májusi délutánon – tudtam meg később – ott állt egy világhírű magyar festőművész újrarendezett tárlatának megnyitóján. Csak annyit kértek tőle, énekeljen el két párizsi témájú dalt; mi sem ment neki ennél könnyedébben. A vernisszázs jeles eseménynek számított, kivonult a közszolgálati tévé kulturális szerkesztősége, mi több, Godi hangja nagyobb szerepet kapott, mint maga a kanonizált magyar piktor falakon lógó remek képei. A felvétel nemsokára adásba került, de eme sikeren túl más is felfigyelt rá.

Ennyi zajlott a széles nyilvánosság előtt, amit most majd mesélek, azt én is hallomásból, meg a világháló jó-, azaz inkább rosszvoltából tudom, ha ugyan úgy történt, miként mondják/hazudják.

Tehát – nevet kellene adni neki – az elegáns fezőr (magyar szóval ez brutálisabban hangzik) hallotta és látta Godit a helyszínen. Az történhetett, hogy az egyelőre nevesincs gentleman, akiről az hírlett, hogy egy galériát tart fenn a budai Vár aljában, odalépett az énekesnőhöz, illendően köszöntötte, bemutatkozott, s fényes alpakka zakója belső zsebéből egy elegánsnak ható névjegyet adott a leány hideg kezébe.

Így volt, nem így volt, mégis folytatása lett ennek az eseménysornak.

Rövidítsünk!

Kellemesnek ható telefonhívás. Mármint az egyelőre nevesincs részéről.

Vacsora egy felettébb divatos étteremben, ahol az árakat nem tüntetik föl az étlap jobboldalán.

Páholy az Operában, mind a négy ülőhely megvásárolva, de csak kettő felhasználva, hogy a randevúnak, mondhatjuk így, valamely kulturális színezete legyen.

Azt is lehetett tudni, hogy nevesincsünknek Penthouse-lakása állott egy ötödik kerületi pincétől a padlásig átépített bérházban. Hogy aztán világhírű szopránunk operaházi gálája után hová kanyarodott a taxi, arról már a hírvivőim sem tudtak beszámolni. Kukkolni különben is ocsmány ténykedés.

Ennyi nem elég? Dehogyisnem, túl sok is.

VENNEM KELLETT EGY új, nem akármilyen strandpapucsot. Megsúgták, hogy a Nyugati téri bevásárlóközpontban van olyan üzlet, ahol teljesül az extra kívánságom. Nosza, nekilódultam. Jóakaróim csak azt nem közölték, melyik szinten, melyik átjáróban, melyik csücsökben rejtőzik az a bolt. Bejártam hát az egész házat, a pincébe és a padlásra nem jutottam el, a tetőteraszra kimehettem volna, de oda nem akartam. Már éppen bosszankodni kezdtem, amikor az egyik szinten, ahol üvegpadlón lehetett járni-kelni, egy középkorú szemüveges hölgy csillantotta rám a lencséit. Egy ideiglenes pult mögött ült, és a táblája lélekelemzést ígért kézírásból.

Felvillant egy régi emlék, amikor egy Csötörtök Csaba nevezetű Nemesapátiban élő grafológus hirdetése felpiszkált. Nem hittem az ilyesmiben, így aztán szépen kimásoltam a *Hamlet*ből egy monológot, ami nem is monológ. *Játszani akarnátok rajtam; ismerni billentyűimet; kitépni rejtelmem szívét; hanglétrám minden hangját kitapogatni a legalsótól a legfelsőig; pedig e kis eszközben zene rejlik, felséges szózat, mégsem bírjátok szavát venni.* Ezt küldtem, megint csak Arany segítségével, nagyképűen Csötörtök úrnak, s hatvan forint ellenében jött is postafordultával a válasz.

Jellemkép

Jelleme egyöntetű. Véleményét és magatartását nem változtatja, s legtöbbször egyazon elvek szerint igazodik az életben. Önérzetes. Érvényesülésre, kiváltságos társadalmi szerep betöltésére törekszik. Nagy a függetlenségi érzése. Nem kedveli, ha irányítják, és előre meghatározzák a tetteit. Az életet és annak jelenségeit realisztikusan szemléli. Fejlett a tevékenységi ösztöne. Tud szatirikus is lenni.

Alaptermészetében jóakaró és segítőkész. Az érzéki ösztönfeszültség erős. Nem fojtja el hajlandóságait, rokon- és ellenszenvének többször szabad folyást enged. Érzelmei gyorsan gerjedő heves érzelmek.

Gyors gondolkodású. Hamar átlátja a kapcsolatokat a dolgok és események között. Szellemi életében az ötlet- és kombinációképesség, a rendszeralkotás és a részletmegfigyelés, a szellemi iniciatíva és kivitelezés helyes egyensúlyban van.

Nemesapáti, 1977. december 30.

Csötörtök Csaba
hivatásos íráselemző
Műk. eng. szám 122-1/1960

Rögtön kisebb lett az arcom. Ezt lehet? Ilyen sokat elárulnak kézvonásaim? Kezdtem becsülni a vidéki urat, elképzeltem magamnak, hogy néz ki, hogyan él, állatokat is tart kertes házában. S most biztatóan csillogott a grafológus hölgy keret nélküli szemüvege. Üresen várt egy szék az asztala előtt. Leültem. Elém tolt egy A/4-es lapot.

– Írjon rá bármit. Akár csak a nevét, nekem annyi is elég.

Hát írtam neki. Nem a nevemet. Jöttek a sorok, nem korlátoztam magamat. Vallomásnak is beillett a gondolatsor, amit papírra vetettem.

Az ember nem ura önmagának. Rajta kívül álló erők rabszolgája. Ki van szolgáltatva ismeretlen fuvallatoknak. Be lesz fogva a hámba. Valaki idegen ül a nyeregben. Nem is emberi lény az. Talán csak egy érzés, valami ösztön. Ha nem vigyázol, elvesztél.

Ennyi jutott eszembe, mert a grafológa (lehet így nevezni, ha nőnemű az illető?) elkérte, magánál tartotta a kifakadásomat, így ezt most emlékezetből billentyűztem ide. Amit mondott, arra kevésbé emlékszem, mint erre a kiborulásomra. Ingyen volt. Ingyen mondta a hölgy, amit mondott.

Strandpapucsot nem vettem.

A TROMBITÁS FELLÉPÉS óta nem láttam, nem hallatott magáról. Nem került sor újabb randevúra, mert többszöri hívásom ellenére sem keresett, nem hívott vissza. Beletörődtem. Azért a világhálón megnéztem

az oldalát, ahová ritkásan ugyan fel-feltett fotografikus tartalmakat, egy-egy fellépés vizuális emlékét. Néztem, nézegettem, aztán dühösen elzártam a gépet.

Akkor ért Klementina hívása. Nem vettem észre, mert elnémítottam a készüléket, mert egy kicsit, talán nem is kicsit, elegem volt mindenből. Véletlen láttam meg a villogást, s megnéztem: Godi-mama már többször hívott. Felvettem hát.

– Mi van magával? Régóta keresem.

Habogtam valamit, hogy nem vagyok jó passzban. Meg sem hallgatott, azonnal folytatta.

– Tud valamit a lányomról?

Meglepett a kérdése. Ő jön ezzel?

– Semmit.

– Magában van minden reményünk, hiszen az utóbbi időben sokat voltak együtt.

Nyeltem egyet. Tény, hogy voltunk együtt, mindenféle értelemben. De nem tudtam, hogy tudja-e vagy sem?

– Nem tudok semmit. Utoljára képernyőn láttam.

– Jaj, ne is mondja! Éppen ez a bajunk.

Nem értettem. Hallgattam inkább, hagytam, hogy folytassa. Zavarosnak tűnt, amit előadott. Godi egy pesti barátnőjéhez költözött, telefonokra nem reagált, még vasárnap se ment haza a szokásos családi ebédre. Amit kihámoztam az összefüggéstelen panaszáradatból, abból arra lehetett következtetni, hogy a nevesincs galériás feltűnése óta tart ez a különleges állapot.

– Nem tudna segíteni? Mégis, maga Pesten lakik.

– Hogyan segíthetnék?

– Jobban ismeri ezt a művészvilágot, mint mi.

– Nekem se veszi fel a hívásaimat, nem is hív vissza. A galériásnál nem keresték?

Mintha száraz gallyat dobtam volna a hamvadó tűzre.

– Az egy rendes ember, segít Godinak a karrierje építésében.

Némiképp elcsodálkoztam.

– Ha így van, akkor minden rendben.

Klementina ettől zavarba jött.

– Nem kell félreérteni, ha ő másokkal is barátkozik.

Itt nagyjából véget ért telefonos párbeszédünk. Csak ismételtük a magunkét, Godi-mama unta el, majdnem köszönés nélkül fejezte be.

Én viszont nyugtalan lettem. Közömbös maradhattam volna, de nem tudtam.

HOL KERESSEM ŐT? Hívogattam, ám a készülék néma maradt, még a géphang sem mondott semmit. Mit lehet ilyenkor tenni? Nekiláttam a FB-oldalát nézegetni, sok-sok ismeretlen név sorakozott, senkinek sem mondott nemet, ha bárki idegen az ismerőse akart lenni. Nem értettem ezt a szokását, pontosabban nem értettem egyet vele. Azt hitte, veszít valamit, ha nem jelöli vissza a kérincsélőket. Mert ne szépítsük, ez valamiféle kéregetés, csak itt nem a kombinón jön valaki műanyag pohárkájával feléd.

Aki keres, talál. Felbukkant egy arc és egy név töredéke. Bizisten láttam már azt a lányt, egyszer belibbent a törzskávézónkba, előbb jól megnézett engem, aztán felfedezte mellettem Godit, és a szó szoros értelmében a nyakába borult. Több se kellett, írtam neki. Szinte azonnal jött a válasza. Rögtön fel is hívtam.

– Mit tudsz Anitáról?

Rögtön nekiszegeztem a kérdést. Éreztem a hangján, nemcsak azt, hogy megleptem, de azt is, hogy hárít, hebeg-habog. Nem tudtam, mivel hassak rá, ám a kétségek találékonnyá teszik az embert.

– Nem érdekes – kezdtem a füllentést – csak úgy néz ki, hogy most összejönne számára egy meghívás egy svájci dalfesztiválra.

Ez hatott. Elámult, talán meg is szeppent kicsit.

– Tényleg nem tudom. Hidd el megmondanám, hol van, ha tudnám.

Taktikusan hallgattam, vártam, hogy kibök még valamit. Úgy is lett.

– Tudod, Dani, mióta ez az alak a közelében van, teljesen kiszámíthatatlan lett.

– A galériás?

– Nemcsak galériás.

– Nőfaló.

– Ha csak az lenne.

–Ne idegesíts, Brigi, mi még?

– Nem kellene mondanom…

Bármennyire kíváncsi voltam, befogtam a számat.

– … lányokat közvetít külföldre.

– Külföldre? Hová?

– Például Dubajba.

– Micsoda?

– Igen, oda.

–És ő?

– Nem tudom. Nekem sem veszi fel.

– Ez nem lehet igaz. Biztos vagy benne?

– Sajnos, tudom.

Köpni-nyelni nem tudtam. Brigi folytatta.

– Ha egy ilyen rendes figura forogna körülöttem, mint te, eszembe se jutna kalandozni.

Ez fölért egy vallomással. Megköszöntem, letettem.

BECSAPOTT A MENNYDÖRGŐS MENNYKŐ. Így félre lehet ismerni embereket? Már teljesen kifordult a világ a sarkaiból? Kilépsz az utcára, és meg kell bolondulnod. Ha éppen nem jön neked egy e-rolleres, és szegényes útitervedet, a három p-t, nem a pénz-pisztoly-pinát, a sokkal szerényebb posta-piac-patikát minden zavaró körülmény ellenére tudod teljesíteni, és új maszkot is sikerült venned, olyat, amit a szigorú járványügyi protokoll megkövetel, s végre nyugodtan nézel szét a világban, nem szállsz járművekre, az otthonodba igyekszel napi zsákmányoddal, kedvenc gyümölcsöddel, a sárga csekkek befizetést igazoló szelvényekkel, nyugtató tablettákkal és fertőtlenítő szerekkel a táskádban, s futó pillantást vetsz embertársaid arcára, jaj, ne tennéd. Nyitott borotvapenge villan a férfiak tekintetében, a sietségtől félrecsapott arcú emberek vágtatnak el melletted, a nők pedig, nos, a nők, róluk inkább nem kellene beszélni. Egy méltóságát veszített világ tükörképei ők is.

Még mindig nem hittem Brigi szavának. A tudatomig eljutottak ugyan a tények, bólintottam rájuk, de az érzeteim még nem fogták föl ezt az egész katyvaszt. Hogy Godi, és hogy Dubaj, és hogy ez az alak, ez a névtelen akárki, hogy ne mondjam, senki, aki fiatal nőkkel tobzódik, felpróbálja, aztán továbbítja őket, mint régen a marhákat, az alföldi szürkéket idegen piacokra a magyar kereskedők.

Napokig halogattam, hogy Klementinát keressem a hírrel. Mit mondjak, hogyan mondjam? Egy sörözős baráti este után végre rászántam magam. Hívtam, álmos hang felelt.

– Maga az, Dani?! Mit akar?

– Hogyhogy mit? Anita… róla tudtam meg valamit.

– Ja, hogy ő? Hagyja békén a lányunkat! Eleget forgott körülötte.

– Na, de éppen maga kérte, hogy…

– Kértem, kértem. Hát most nem kérem…

– Tudják, mi van vele, hol van?

– És ha tudjuk, akkor mi van? Azt hiszem, Dániel, magának aztán végképp semmi köze hozzá, mit csinál és hol van a lányunk. … Fejezzük is be, késő van, holnap korán kelek.

– Kézcsókom, Klementina néni.

Jobb válasz nem jutott eszembe. Kinyomtam a készüléket, s csak azért nem vágtam falhoz, mert sajnáltam volna a szerviz költségét. Magamnál voltam, s maradtam. A nagyobb baj az, hogy nemcsak magamnál, de magamban voltam. Maradtam is.

...NEM IS SEJTETTÉL bennök, úgy lehet, vagy ha igen, másítni nincs erőd.

Ezek a sorok jártak a fejemben, a színész hangján, azaz inkább így írnám, hogy a Színész hangján, aki játszotta a Nagymező utcai teátrum színpadán a szerepet, azon az utánozhatatlan, vibráló hangfekvésben, amivel még a Teremtőt is hátrálásra késztette.

Akkor mit akarhatnék én a világgal szemben?

Megváltoztathatnék bármit is?

Szembe szegülhetnék a tőlem független történések menetével?

Ideráncigálhatnám őt, meg nem történtté téve ezt a kalandot?

Hogyan lehet ezután folytatni? Egyáltalán, érdemes folytatni? Mit mondhatok neki, ha látom, ha találkozunk? Márpedig lesznek közös elfoglaltságaink, ha élhetek most evvel a szépítgető kifejezéssel. Legszívesebben én vezekeltem volna helyette, az ember helyett, aki Krisztus keresztjét viseli a nyakában, de ugyanakkor… Mit ugyanakkor? Van hozzá bármilyen közöm? Tehetek bíráló megjegyzéseket? Szemére hánhatok bármit? Nevetséges volnék.

De könyörgöm, milyen világ ez, ahol a londoni szín zsibvásárja zajlik, ahol zúg az élet tengerárja, ahol egy anya löki leányát mefisztói segéllyel a csábító karokba.

Efféle költészetnek most nincs itt helye – súgja az életösztön. Hallgatnék rá, meg nem is. De nem írom tovább a történetet, az elbeszélő elhallgat, s magam is, föld és ég, a por és a semmi között lebegve csak várakozok, tényleg hallgatok.

RENDŐRSÉGI JEGYZŐKÖNYV

Folyó év szeptember 7-én a Duna folyami szakaszának 3115-ös szelvényrészén, Adony település külterületén, középkorú, fehér férfi holttestét vetette ki a víz. A tetem és a ruházata állapotát tekintve 4–6 napja sodródhatott a folyóban. […] A szükséges vizsgálatok elvégzése […] és idegenkezűség kizárása okából a helyszíni őrzés végeztével az elszállításról gondoskodva lett. […] A későbbi tényfeltárás során megállapítást nyert, hogy a holttest Gorottyán Dénes (a. n. Korpás Borbála, szül. 1973. 07. 02.) eltűnt személlyel azonos. Bár az azonosítás során egy hozzátartozó vallomásában kétellyel élt atekintben, hogy G. D. lenne a Dunába fulladt személy, szerinte a ruházata nem jellemezte őt. […] A hatósági vizsgálatban végül megállapítást nyert, hogy a tetem azonos G. D. személlyel. […] A temetési engedély f. hó 17-én kiadásra került. A halottnál talált

tárgyak átvételére senki sem jelentkezett, így azok a rendőrségi raktárba kerültek, 9746/11/23. leltári szám alatt.

Kmf.
Beregszászi Gordon s. k.
R.őrn. Életvéd. Alo. vez.

EZ AZTÁN NEM SEMMI. Brigi, a kedves Brigitta barátnő hívott fel, hogy ez a Dénes nevezetű az a bizonyos dubajoztató ember. Godi itthon van, kihallgatta a rendőrség. Nem találkozott vele, elbújt a világ elől, semmit nem mesélt az utazásáról. Ennyit mondott, aztán letette. Itt vége lett valaminek, nem folytatódhatott tovább, ami nem is volt, vagy volt, már magam sem tudom. Mit képzeltem én? Milyen szerepet játszott ő az életemben, amit akkor még egészen jó kis életnek lehetett tartani. Addig még.

Gondolkozni kezdtem. Mit veszítettem? Az illúzióimat. Azt már egy másik, kétszáz évvel korábbi író is elveszítette. Luciennek a saját bőrére ment a játék, én meg csak üldögélek a Duna-parton, sajnos a bölcsészlépcsőkre már nem lehet lemenni, kikötő foglalja el az egykoron népszerű találkozóhelyet. Az átkeresztelt luxusszálló teraszáról bámulom a kilátást, bámulom, de nem látom. Egy kimondhatatlan nevű koktélt szopogatok, aztán hogy békén hagyjanak a pingvinmozgású pincérek, gyorsan kérek egy másodikat. Láthatják a pofámról, hogy jobb, ha nem zavarnak.

Végül is nem halt meg senki. Na, ez ugyan nem igaz, meghalt valaki, és abból jött néhány kis halál. Nem tudtam, azaz nem akartam őt felhívni, pedig pár nap múltán egy Balaton-parti üdülőben lett volna közös fellépésünk. A hírek úgyis megtaláltak. Az ember olyan állatfajta, hogy arra is kíváncsi, amire nem kellene, hogy az legyen.

No, de van ez az átkozott háló, ez a világháló. Nagy a csábítás, nem a jóra, Brecht mester, hanem a rosszra. Igenis, a rosszra. Bár, mi a rossz abban, hogy ezzel foglalkozom? Az írott sajtó hallgatott, legalábbis nem fedeztem föl semmilyen közleményt. Annál inkább nem hallgatott a hálózat, a hálózatok. A bulvár. Azt is megtudhattam, amiről jobb, ha nem tudnék.

Csak a tényeket, szigorúan a tényeket.

G. D. úr éppen betöltötte az ötvenet. A kitakart arcú fotóin egy magas, elegáns öltözetű, jó tartású személyt lehetett látni, mellette a köreiben megforduló…, hogy is mondjam, hogy senkit se sértsek, ugyanis a lányok arca nem volt kitakarva, látni lehetett, sőt, lerítt róluk, hogy mire vannak kiélesítve, magyarul, mire hajtanak. Az egybehangzó vélekedések, azaz a bulvár képernyő lovagjai, a sok kicsi, jelentéktelen paparazzi szerint G. D. úr a terepjáróját a közeli parkolóban hagyva a Margit hídról

ugrott a folyóba. Vagy egy dulakodás végeztével dobták bele. Rendezetlen tartozásokat hagyott nem létező örököseire – házastársa, gyermeke ugyanis nem volt. Állítólag galériája sem, az első kerületi postacím egy pinceraktárt jelölt a budai Vár víziárosi oldalán. Fő tevékenysége az utóbbi években az éjszakai élet művelésében merült ki. Itt abba is hagyhatnám, sőt, abba is hagyom a görgős lapozgatásom által összeolvasott szélsőséges vélekedések idézését.

Ennyi elég – sok is.

MINTHA MEGINT gyászolnom kellene. Ám nem halt meg senki. Azaz, aki meghalt, nem jelentett semmit számomra. Nem tudható, gyászolta-e őt valaki, de ez nem kellett, hogy zavarjon engem. Más sokkal inkább. Nyilván eltemették valahol, valahogyan. Itt Európában, a világnak ezen a fertályán nem maradnak temetetlen holttestek. Nyilván elkísérte utolsó útjára egy-két barát, pár haszonélvező, talán azok közül is valaki, akiknek tartozott, sőt, meg merem kockáztatni, hogy pár csaj is, akik még vártak volna valamit tőle, de már nem kaphatták meg. (Úgy kell nekik, nem tudják, mit veszítettek, vagy esetleg nyertek.) Mit érdekel ez engem!

Aki érdekel, az eltűnt. Nem tudom, fölvenné-e a telefonját, ha hívnám.

Nem tudom hívni. Nem tudom, mire várok. Valószínűleg a csodára. Hogy minden olyan lesz, mint volt. Semmi nem lesz olyan.

Gyászolnom kéne. De kit és mit? Az illúzióimat?

Eredj ki a világba, a szobádból, a magányodból. Nézd a vesztükbe tartó embertársaidat. Sétálj végig városod ütőerén, lásd a bedeszkázott üzlethelyiségeket, melyeket a haszonlesés nem enged olcsóbban bérelni, lásd a villamosmegállókban vegetáló, több hónapja mosdatlan, életük minden maradványát egy ragadós fóliaszatyorban hordozó, valamelyest még emberi lénynek látszó alakokat, lásd a tomboló hőség közepette flangáló szénné tetovált lényeket, a mobiljuktól szabadulni nem tudó, kényszeresen gombnyomkodó félkegyelműeket, akik csak azért nem öklelnek föl, mert megállsz velük szemben, s az utolsó pillanatban észlelnek, nem mint emberi lényt, csak mint egy tereptárgyat, aminek nem lenne jó nekimenni.

Vesztésre állsz, de a világ, a te világod, amilyen húsz-harminc éve még létezett, az is vesztésre áll. A világ sokkal, de sokkal többet veszíthet, mint te. Hiszen ott várakozol, ahol vagy, porításra várva, nem érzel semmit, nem fáj semmid. Nem? Dehogyisnem fáj. Nagyon fáj.

Az fáj, hogy nem tudtál segíteni. Hogy hiába minden segítség, jótanács, aggodalom. Hiába? Talán nem egészen. Mert akkor nem is élne. Akkor önbecsülését veszítve követhette volna a folyó útján jótevőjét. Ne légy cinikus! Jót is tett, talán kinyitotta Godi szemét, hogy illúziók nélkül nézze a világot. Hogy kimeneküljön annak a közhelynek a hatóköréből, hogy minden nő kurva. Ki így, ki úgy.

ÁLLT MÁR AZ OPERA színpadán, fellépett már romkocsma pinceklubjában. Felfedezték törekvő zenekarok, profi muzsikusok és kutyaütő, ám kedves amatőrök. Kiszúrták, mert kellett nekik utánozhatatlan hangja és egyre nőiesebb, egyre vadítóbban szexis megjelenése. Használták, fillérekért. Mégis ment, fellépett, mert aki a kicsit nem becsüli… Nos, ő becsülte. Egyik korábbi barátja – szintén zenész, rossz zenész – 'pénzéhes picsának' merte nevezni. Ha fülem hallatára teszi, biztosan behúzok neki egyet. De csak Godi mesélte.

Egyszóval kaptam egy fülest. Nem, nem Klementinától, ő valószínűleg kiírt a családi körükből. A barátnő hívott, mondta a helyet, ahol kornyikál majd, így mondta, és igaza lett. Meg sem köszöntem, bíztam benne, hogy ott lesz, s majd vele is válthatok pár szót. De csak Godi énekelt, meg játszott a zenekar, a banda.

Valahol a Terézváros mélyén tanyáztak, egy ottfelejtett, bontásra váró bérház udvaráról nyíló pinceklubban. Jártam már efféle helyeken, színpadi bemutatóm is volt a Török Pál utcában, de ez alulmúlta az elképzeléseimet.

Már ment a program. A dalt nem lehetett érteni, mert Godi mellett állt a már ismert zenekarvezető a hangszerével. Azt hittem, rosszul hallok. Anyám hagyott rám annyi dallamérzékenységet, hogy tudjam, mikor hamis nemcsak egy emberi hang, egy hangszer is. A tetejébe, s ezt már végképp nem tudom miért, és hasonlatot sem vagyok hajlandó keresni rá, egy vézna gyereklány vokálozott – cérnahangon.

Túl kellett élni az estét, a műsort. Kimentem a kocsmapulthoz, és kértem egy Bacardit, mindjárt duplán, hogy jobban hasson. Odakinn már csak a dob és a trombita hallatszott, Godi hangja alig. Aztán nemsokára csend lett. Mindenesetre kértem még egy kört. A pultos szeme sem rebbent, láthatott már itt nagyobb csodákat, mint egy kókadozó író bús képét.

Valamit éreztem magam mögött. Megfordultam.

Godi állt ott, megtörten.

Egyszerre nyúltunk egymás felé.

– Bocsáss meg, bocsáss meg, bocsáss meg – csak ezt hallottam a kocsmapult zajában, a leszerelő technikusok cipekedése közepette, az értetlenül bámuló csapos kíváncsi pillantásától övezve.

Szorítottam a kezét, ahogy bírtam, mintha sosem akarnám elengedni.

Egyszercsak a dobos fazon állt meg mögöttünk. Slusszkulcsát a pultra dobta, s nézett minket, főként Godit.

– Mi lesz? Megyünk már? – hallottam a hangját, meglehetősen követelődző stílusban.

FILMSZAKADÁS. Nem emlékeztem semmire, ami ezután történt. Csak kóválygogtam, mintha meghalt volna valakim. Megint elővehettem volna, mert megvolt a lejátszóm meg a lemez is, a Mendelssohn-koncertet. Mindig minden ugyanúgy, vagy hasonlóképpen végződik? Mindig így lesz vége a szép dolgoknak?

„Mindent elcsesztem", még a fülemben csengett Godi utolsó mondata, mielőtt az a torzonborz figura elragadta mellőlem. A Bacardi végtelen lett, még két duplát leengedtem, aztán tényleg jött a film-szakadás. A mozikban, amíg analóg módon vetítettek, meg lehetett ragasztani a celluloidot, és folytatni az élményt. Ezt hogyan lehetne toldozni-foltozni? Fogalmam sincs. Csak arra emlékszem, hogy amikor zárás után a saját lábamon távoztam, az utcán mellém szegődött egy fekete kismacska. Hirtelen bukkant fel az éjszaka csendjében, amíg taxira vártam, ami persze nem jött semerről sem. Téblábolt a cipőm körül, ha ugyan egy kismacska tud téblábolni. Néha nyiffant egyet, engem figyelt, elugrott a falhoz, aztán visszajött. Pár hónapos lehetett, s talán éhes is. Hirtelen elhatározással felkaptam, s a hónom alá csapva elindultam gyalog hazafelé.

Így lettem macskagazda.

(Folytatjuk)

A szerző jegyzete:
Miután ez a folytatásos regény nem napi újságírói robot mellett íródott, s így a befejezése készen áll, ezen a ponton megajándékozom az olvasót azon szerzők listájával, akiknek a szavait, mondatait használtam. Korábbi regényeimnél is ezt tettem, most se legyen másként. Ettől nem leszek jobb író, de köszönöm, hogy kölcsönözhettem a szavaikat.

Ady Endre, Arany János, Arisztotelész, Samuel Beckett, Bereményi Géza, Henri Beyle, Arrigo Boito, Deák Tamás, René Descartes, Denis Diderot, Egressy Béni, Sigmund Freud, Gábor Andor, Gárdonyi Géza, Peter Handke, Friedrich Hebbel, Georg Wilhelm Friedrich Hegel, Luigi Illica, Illyés Gyula, János evangélista, Jókai Mór, Jolsvai András, József Attila, ifj. Kalmár Tibor, Kosztolányi Dezső, Kajetan Kovič, Kölcsey Ferenc, Krúdy Gyula, Madách Imre, Thomas Mann, Mikszáth Kálmán, Marguerite Monnod, Michel Montaigne, S. Nagy István, Nagy László, Nemes Nagy Ágnes, Ortega y Gasset, Ottlik Géza, Örkény István, Rainer Maria Rilke, William Shakespeare, Lawrence Sterne, Szerb Antal, Sztevanovity Dusán, Tamkó Sirató Károly, Ungvári Tamás, Váci Mihály, Boris Vian, Weöres Sándor, Ludwig Wittgenstein, Wizner Balázs